„Службени гласник РС“ бр. 101/2026

ТРЕЋЕ ОДЕЉЕЊЕ

ОДЛУКА

Представка број 14157/23

Добривој КАСАПОВИЋ
против Србије

Европски суд за људска права (Треће одељење), на заседању Одбора 8. септембра 2026. године у саставу:

Peeter Roosma*, председник*,

Úna Ní Raifeartaigh,

Mateja Đurović*, судије*,

и Olga Chernishova, *заменица секретара Одељења,*

Имајући у виду:

представку (број 14157/23) против Републике Србије коју је 14. марта 2023. године, према члану 34. Конвенције за заштиту људских права и основних слобода (у даљем тексту: „Конвенција”), Суду поднео држављанин Србије, господин Добривој Касаповић (у даљем тексту: „подносилац”), рођен 1960. године и који живи у Бачком Јарку, а кога је заступао господин Н. Тадић, адвокат из Новог Сада;

одлуку да се о притужби у вези са правом подносиоца представке на приступ суду и правичну расправу обавести Влада Републике Србије (у даљем тексту: „Влада”), коју заступа њена заступница, госпођа З. Јадријевић Младар, и да се остатак представке прогласи недопуштеним;

Запажања страна у спору;

Након већања, одлучује како следи:

ОКОЛНОСТИ ПРЕДМЕТА

1. Представка се односи на право подносиоца на образложену судску одлуку према члану 6. став 1. Конвенције и, у том контексту, на његово право на приступ суду у парничном поступку који се тиче права из радног односа.

2. Основни суд у Новом Саду је 2. марта 2017. године делимично усвојио захтеве подносиоца који се односе на накнаду по основу уговора о раду (заостале зараде, исплата накнада за прековремени рад). Суд је одбио део захтева подносиоца који се односио на накнаду по основу рада у сменама. Суд није нашао доказе који би поткрепили навод подносиоца да је радио у сменама.

3. Апелациони суд у Новом Саду је 15. децембра 2017. године делимично потврдио пресуду од 2. марта 2017. године, преиначивши одлуку нижестепеног суда којом су усвојени захтеви подносиоца за исплату накнаде за прековремени рад.

4. Подносилац је 15. децембра 2017. године изјавио ревизију, оспоравајући одлуку Апелационог суда којом је одбијен његов тужбени захтев за исплату накнаде за прековремени рад и рад у сменама. Такође је оспорио одлуку првостепеног суда којом су делимично усвојена два његова захтева у вези са исплатом разлике у нето заради.

5. Врховни касациони суд је 16. септембра 2020. године, позивајући се на члан 403. став 2. тачка 2) Закона о парничном поступку, којим су прописани услови допуштености ревизије према којима је она допуштена у случају када је другостепени суд преиначио пресуду нижестепеног суда, одлучио искључиво о захтеву подносиоца који се односио на исплату накнаде за прековремени рад. Врховни касациони суд је одбио захтев у том погледу и није разматрао преостале елементе изнете у захтеву за ревизију.

6. Након тога, подносилац је поднео уставну жалбу, истичући повреду права на правично суђење, уз образложење да Врховни касациони суд није одлучио о свим његовим захтевима.

7. Уставни суд је 29. септембра 2022. године одбацио уставну жалбу као жалбу која има карактер „четвртог степена”.

8. Подносилац се притуживао да је пропуст Врховног суда да размотри његове аргументе, који се односе на право на накнаду на основу рада у сменама, представљао повреду његових права из члана 6. став 1. Конвенције.

ОЦЕНА СУДА

9. Влада је оспорила наводе подносиоца, истичући да су, пре одлуке Врховног касационог суда, првостепени и другостепени суд детаљно размотрили све захтеве и жалбе. Влада је даље истицала, позивајући се на члан 403. Закона о парничном поступку, да је Врховни касациони суд поступио у оквиру своје надлежности и у складу са прописаним законским ограничењима у погледу допуштености захтева за ревизију. Она се није сложила са ставом да је Врховни касациони суд повредио сâму суштину права подносиоца на приступ суду. Напослетку, Влада је изнела мишљење да су захтеви подносиоца који се односе на рад у сменама у сваком случају били недопуштени *ratione valoris*, будући да нису достигли законски прописани новчани праг.

10. Суд понавља да виши суд није дужан да пружи детаљније образложење када једноставно примењује одређену законску одредбу како би одбацио ревизију услед недостатка изгледа за успех, без пружања додатног објашњења (видети *Gorou против Грчке* (број 2) [ВВ], број 12686/03, став 41, од 20. марта 2009. године, и *Burg и др. против Француске* (одл.), број 34763/02, од 28. јануара 2003. године; видети такође општа начела у предмету *Tsiolis против Грчке*, број 51774/17, ст. 61–62, од 19. новембра 2024. године, са даљим референцама).

11. У предметном случају, Врховни касациони суд је, иако на веома сажет начин, одлучио о допуштености захтева подносиоца за ревизију. Треба признати да је исти ограничио себе на то да укаже да ће размотрити само оне приговоре који се односе на преиначење дела пресуде Апелационог суда, позивајући се на релевантне законске одредбе. У околностима предметног случаја, Суд прихвата да је Врховни касациони суд довољно јасно одредио обим свог преиспитивања и одбацује навод подносиоца да тај суд није одлучио о његовим приговорима у вези са радом у сменама, а које Апелациони суд претходно није размотрио (видети став 5 горе).

12. Имајући у виду горенаведено, као и чињеницу да се подносилац није позвао ни на једну одредбу домаћег права која би могла да поткрепи његову тврдњу о допуштености захтева за ревизију у погледу преосталих питања, Суд сматра да је одбацивање његовог захтева који се односи на накнаду на основу рада у сменама било предвидиво и да он није имао реалне изгледе за успех у том погледу. Имајући у виду начела наведена у ставу 10. горе, Суд сматра да је образложење Врховног касационог суда било довољно да задовољи захтеве из члана 6. став 1. (видети такође *Simone против Немачке* (одл.), број 21853/23, ст. 37–38, од 2. децембра 2025. године).

13. Сходно томе, представка подносиоца је очигледно неоснована, те се мора одбацити у складу са чланом 35. став 3. Конвенције.

ИЗ ОВИХ РАЗЛОГА, СУД, ЈЕДНОГЛАСНО,

Проглашава представку недопуштеном.

Састављено на енглеском језику и прослеђено у писаном облику 1. октобра 2026. године.

Olga Chernishova	Peeter Roosma
Заменица секретара	Председник